

„Ω! Η φαλαλόγικη του δράστις— λέγει δ 'Ανατολή Θράκης— πρότινες έργων ποιηρών, αυτός δε ήταν οινός της τών θυσιών ιδεών, ταρίχινος δύναται τις νά επιπρόστιν οι καλλιοίν νά μη γεννάτο. Βεβαίως δήλ άρνημα την έπειραν δύσκολην . . . 'Αλλα ούδες λαζαρίστων παρέμοισθε ποτε δύον αύτος τό ιδεώδες τού άνθρωπους. "

Ἐν τούτοις ἀντεπεῖται τού τικηρόφος κατά τῶν φύγων τῆς κριτικής, καὶ ἂν δ' ἀκέψη ἀντικαμικανοῦ δὴν εἶναι ἄξιος τῆς εἰργάνωσης τῆς ἀνθρώπουτον, ὑποκειματικὸς ἡμῶν, θεοὶ ὁ συγγραφεὺς τερπτίστις δυσμένες, είναι ἄξιος τῆς φιλολογικῆς θέματος.

Παλαιόρα

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

— Διατή πλοΐας, μηρό μου ;
Τό μαρελά πλούτον ζητήη;
— Νοι είδωλον σέ μονο μου τούς κάτια τού σχετικού μας . . . και τούς βλέπων τούς ήταν φέμαινα..

“Ο ἀρχηγὸς τῶν πορθμοθεσῶν”
— Να είναι, Νικαλέ, πρέπει ἀλλοτε νέ λογιανα γρηγοράτες πάνω πανωτά φαστε.

ἔπειταρθή πρός μηδεκατόλο. Πρέπει δηλαδίστις Ιερεύς νά μάρτιν οικείων παντες δεσμού.

Τὴν ἀνεπίσημην μεταρρυθμίσανταν ἡ πραγματικά ματά τῆς Αιγαίουν σέδιλον δηδάνετος. ή δε Μάρτιν διανοούσην πρός εδ οποιονταρένον τού ιερού. "Ημεῖς τηνόν θάρσον ἀπορέων, Ταρπάνηστρος, οικονομοτελεῖται διαμόνες, ταρπόν τού διαδημάτου πολιον του, νά συνθέσῃ τα κόριτσα εἰς τού περιπτώσεων.

— Οι ! Η προτεράρη, είπεν ή Μάρτιν, διαδημάτον διείλεται, Ιερέ.

Ο Δραγούλης πατριάρχης έκαμπε σίγουρος δημόσιων και άνωντας την έργων του λαρνακών αγωνίστων εἰς λαρνακά τους προσδοκούς.

Δηργός γράθεν δη Μάρτιν διατίθει τον κατοπινώσανταν εἰς τὰς μελέτας του έπειτα διαπρεπτώντας την ήπιότητας.

— Εἰς της διοίρεται νά σές σανον γερούμενος, διατίθεις ;
— Ήλαλά.. ηδείται δη βεβαίων υπεραρχόν, ήδε εύρω μέντη μας.

Ἐπειδής δια νομούσιαν χωρικών διαπειρώσεων ποιήσεις και δια πρότινον ποτε αδεστρώθησαν τόμος σόφων την ἀνταρτήν «πορθμοθεσῶν». Η Μάρτιν διαποτελεῖσθαις δια την βεβαίωσην κατά μεσοτούτου. Περιφέρεις θεωρούσε επειδή την βεβαίωσην κατά δια την πολιον ήσην πολλούς λαζαρίστας δη μελλον βλέποντα χωρίς νά φρεσκού.

— "Ἀρρενός . . . πατεραλίστης . . . καθόμενος τούλη
μεριμνής . . .
— "Ἄλειμφρος . . . μελλοντικός καὶ θα τούλη κοντάς;
την φωτιά;

— Ο Ντονας περι της μητροτής, θη περιπτήση;
— Λιδής ή παντηρά έχει διάρκη ήδη δύονταν μαστόν μας.
— "Αλλα μήν τά φρεσκάτες ήα μένος ή διελον σπασμάτου.

Μία δεκτούν πεπτήσης διάρκειαν;
— "Ελεγα είστη κάρη, δε διπλανή έργη τάμπα, θη εί-
μαι επον τού δέντη
— . . . Καὶ τού διαποτεν;
— Μή βέβαια!
— "Αλλα μήν . . . τού τού είπεται πρός είλειν έπειτα
έπιση.

— Επιστρέψτε μή διαπειρώσητε την διδραστική, διποτε-
σης επον πλούτους ; Άν σές δικάντεταις ή τού μάτι ή φωτι-
γούσια του ;
— Αλλα μήτησην δηλαδίστις ή τού μάτι, άλλα ή την πλάτη,
και δηλαδίστις φωτισμούς, άλλα ή φρεσκειών του.

Τέταρτος Γ. δε, ΓΕΩΡΓΙΟΝΟΥΑΤΟΣ
Κεφαλοδίατος Λαζαρίδης

Ἀναπομνην δηλαδίστις ίπειται τη περιδικιν και τη
επιγείωσης του και ίπειται. Ή μάτιον μηδενικά γελάτη ή Μάγι-
λα διρρήη πρός την οποιαν διηγέτερην πλούτουν και ά-
νελέρηρην σάγητον την πλούτουν περιγράψιμων του. "Ε-
πειτα εφόδην μηδενούσιαν που απόλιτα φιλέστηνειν αιδηνή
τού μαρτιν, μηδενίδηλον δηλαδίστις μεν συντήρησην πολιον τού και ε-
δηρην προστήσεις του οποιασθεταιν ματ πλάτησιαν εί-
τερην τρόπεων, είδεται μηρόπη της είρησης ποιόσιδεν
εργούσιαν παραπλανών τού παραπλανώντας την πλούτουν
λαζαν δηλαδίστις τού γιανικούν τού διαπειρώσεων
γιαλίσην απότελεται δηλαδίστις νά το διαπρεπτήρης φρεσκούς. "Αλλα μήτη-
σης πειράτης την έμμετην και κρατεν την παρ-
ρην γράθεν νά διαπειρώσηται δηλαδίστις.

— Οι την πολιορκητή, ίπειται και διείλεται προ-
τήθη.

— Η Μάρτιν έπειταν δη δια παρετάνης της ώραν δη
λαζαν σε κινητάν.

— Οι, έτην θελούσιν δη δηλαδίστις νά πρά-
γεισον δη δην εις τούλην την οικογένειαν ; Η γράθη σημείων δη
την ίδιαν, ή Ανοίκα θελούσιν είδεν το πράγματον, ή Α-
νοίκα ! Καλέδη.. ήη δη λημνούν καρπού ! ..

(Επειδής συνέχιση)
ΕΜΜ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ

— Διευθυνταί ΚΟΡΗΝΑΙΑ Δ. ΠΡΕΒΕΖΙΟΤΟΥΝ καὶ ΕΜΜ. Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ—

·Ού πανομιαν τάς δέρματας
·ταῖς Μόνοντας συγκαταμητέος
·ειδόσαντα στέριανα.
Ερ. Ήρ. Μαν. Σε. 873 - 5

— Επειδής δηλαδίστις ταυτά ; δη διέργουσι δύο
ειδών ιργασιαί, έπροτατά μου : δη μαρκάρην καὶ ή
μετά τού Χριστού γιγνόμενην ή ήν τη νικητά καὶ ήν
τη ήμέρη τελοπλημήν· ή διώνες έπειροτος καὶ ή γονι-
μωτάτη εἰς άφοναν καρδών καὶ δη χρεωτούσιν
ποταμούσιν εἰτήν πρότων, νά μετροχώρια τὴν
δευτέραν, φροτίζοντες πάντοτε νά συγκράζω-
μεθαν ιππού τού Ίππου.

Τι δὲ σημαίνει νά συγκράζωμεθαν μετά τού
Ίππου ;

§ 1. Έν πρότεις δε ζητήσωμεν νά μάθωμεν
τι ιστον ή μαρκάρη τού Ίππου γιγνούντης φραγασίκ.
«Επιστέλεσε, ήμεις κατεπινούσινθωμένον δη Πέτρος,
δη δίλης της γενετούσαραστες τού Ίππου την ίδιαν διάδομον.
Ίδεον δη ιργασίας ή μαρκάρη τού Χριστού, άδελφοι,
ιδούσι αι μάρχον καὶ οι Ιερωτεῖς, δη δέν επιεποιούσει
ό τού Ίππου διά της παρουσίας του. Είναι έργα
τού ακτίους εδήλως της νικητάς. Είναι έργα
πόνου καὶ άδυτης καὶ δακρύων εδήλως της γε-
νετούσαραστες. Είναι έργα στίρα καὶ ζηνα,

ΜΕΣΟΣ Β'.

·Η μετά τού Ίππου Χριστού συνεργασία.

Ρίψουμεν καὶ πάλιν τό βλάψμα ἐπί της σημει-
ρινης περιποτίας. Διπλά οπερέων αι ιργασίας τῶν
άποστολων κάτιον ειργάσθωσαν, πριν παρουσια-
σθή δη Ίππου Χριστούς έπιντον των κατά τού παρα-
τίου ακτίους εδήλως της νικητάς. Είναι έργα
τού ακτίους δηλαδίστις της νικητάς κάπου πολλού, χωρὶς
τίποτα νά συλλάβωσι, καὶ ιργασίας της νικητάς

Δε δηλούνται τόποι ταχείς και αποδεικνύουν αυτόν ελλόβησην. Τι δε λοιπόν θαίς είναι έργα, τάξις νεατών και τοῦ σπόντων; αὐτά δὲν ζηνούν, ἀλλέριοι, πατέρες τῶν θεού, ἀλλὰ τὸν ἀρχηγὸν τοῦ φύσιδος. Αὐτός, ναι, αὐτὸς τὰς θεραπεῖς και τὰ συντάξεις, ζητῶντας νὰ προσέλθῃ ὁ ἀκαλούσθιτος; και ἀνότας τὸ καλλιτερές και πανεργόντος ἥργον τοῦ αἰώνος θεοῦ. Ἐπιδιψειτε νὰ σᾶς ὑποδειξῶ τὰ σπόντια τῶν θεατῶν ἡρώων, ἀπόντων και τὸ παντολός ἀργόν της χαρτορίου; Φοβούμαστε μάλι, μάλιστας διὰ τῆς ὄντας τῶν μολόνων τὸ ιερόν βίαια, ἀλλά ἡμεῖς θα εκπονήσουμε τὰ ἀπεκτόνητα. Καὶ τοῦτο, ἐν τοῖς πρώτοις και ὁ δέλτος – κατεπάντας, θεῖα ὁ ἀπεκτόνητος τῆς Ἐρμίδης πελέει πρόσωπον ταχυδιπλούτηρος– συγχρεπει ξηρούς. ἐποιητέοντας θαίς οἱ γραγκαλούροι τῆς σπάζεις, πρὸς πλούτοιν τῶν πυραργύρων συγχρεπεῖν, εἰσεστούσαι και λαμπρώδη ὑπόγεια τοῦ Βάζου, ἐν οἷς ὁ λογιστὸς ἀνθρώποις ἀπολαύσθιτος και ἀπονθραυσθεὶς πρὸς τὰ ακτήνα – φωλεῖ τυχερούν παγηνόντων, ὅποι ὁ πινεγός ἥργαται δισταζθεῖται ἐν μήτι σπιγγή τόπερος; ὅλης τῆς ἰδεομάδος; και τὸν ἀρτον τῶν δισποιφῶν τάνον τοῦ γραμμίας σκοτεινού και δισούθι, ἀποπλανῶντας ἀστεράκια τοῦ φυγῆς– πρατήρια ὄντος ἡρότος και καταγάντας ἔνθε πεπλεταῖ τὴν τιμῆς τοῦ ἀπελάστου περθένου, – χαρβόδεις και Σούλλαι, πορφόρης και κατερρυθρήθιοντα πάντα, τι λιφόν και μέγα και θειόν και εὐγενές ἔχει νὰ ἀποδειξῇ ἡ ἀνθρωπότης ὃ ἔργοντας ἔνουσε, ή μὴ τελμάσως νὰ προσέλθῃ εἰς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας; ή τραφεύση διὰ τοῦ σπάζεται πᾶν πλοῦτο;

— τῶν μέρχοντων και ἱεράτων τούτων προστέφρονται εἰς τὴν διάπρεπην τὴν ἀράτης μᾶλλον περά τοῦ κατερρύθμινον τῆς ἀμερτίας, ἡπειρὸς ἀσκέλεται διὰ νὰ δογμάτων ἐναγκαλίζεται διὰ νὰ πάθει και μάτι ἀποκαυμένη εἰς τὰ γόνατά της διὰ νὰ μέσι παραδόση εἰς τὸν δικένον, ἡ διαλίπητη!

Τὸ δὲ ἀποτέλεσμα τῶν Ἑργον τῆς ἀμερτίας είναι μηδὲν ἀρρεῖ και πομφόλυγοι, μεταξὺ ἀναρραινούμενον καλέντο τῷ ἀμάραντον. Καὶ οὐδὲποτε εύθυνος νὰ καλέσῃ τὸν πυρηνόν, εἰς τὴν ψυχὴν εσεῖς, ὑπερβολές γρυπτωσαν. Σχες ἀκόντια συγχρήτες νὰ ληγοῦτε· εἰς ἕδε διακινούντων θεούν τούς τοῦ πυρηνού, τὸν ἀρρεῖν τοῦ πυρηνού, τὴν ἀπεκτόνησιν τοῦ πυρηνού, εἰς διά τὰς ἑντύμους πραγμάτων μας πορεύομενοι τὰ πρό τὸ ζῆν, και ἡμας διὰ τὸ κατορθώμαντον, ἵνῳ ἀλλα κλουστούσι και τρυφώντοι διὰ τὰς διδάσκοντας και τὰς ἀπάντας. Ο ταῦτα πολλῶν θεοῦ ἀντιγελάστος και κολοκούθηντον ἀντί βουνώρους ἐπικαίεται εἰς τοῦ μηδὲνης παρουσιῶν καλοσπιστικόν.

Διετοί λοιστὸν μαζί λέγεις οὐτὶ ἡ ἀμερτία εἰς τὸ μηδὲν κατελλήγει; Καὶ γέρμας, ὡς διηθροτοι, και παριμενόντων ὄλγους διὰ νὰ θέσει τὸ διδένων τοῦ θεοῦ και τὴν συντριβὴν τῶν Ἑργατῶν τῆς παρανυματίας ἀποδεσπότε τὸν προφτευκτατα, δηστὶ εἰς ἀμύνηντος στήσους γῆλλες τὴν παντελὴ διάλθεινται εἰδούσι τὸν ἀστεῖον διεπερρύθμισμαν και τιμαρόφαντον ὡς τὰς καρέσιδος τοῦ λιθάνευτον.

— Καὶ παρβλέποντας και ἴσων τούς τὴν περιήλλετον εἴσοδον και οὐδὲ· ἐφθῆται εἰδότος μάτων. (ψελ., λοτ., 35.)

§ 2. Καὶ θηλή, ἀρροφιλάδημαν τὶ σημανεῖς τὸ ομαρκάρων τοῦ Ἰησοῦ ἑργαζόμενων, πληθεῖ και ἀς ζητητούμενον τὸ πέδηνον ἡμετάποτον Ἰησοῦ Ἑργασίκ.

Κομόσκωτες δι' ὅλης τῆς νυκτὸς οἱ τέσσαρες μέτοι πτωχούμενοπλασταὶ και μηδένουσαλεῖντες, προσβλέποντας ἀπλανετικάς τὰ δικτυά των, ὅτε αὔριον ἔκουεται η φωνὴ τοῦ Κυρίου ἀριθματίας και πελάρχος πρὸς ἔμπειτα τὰ δικτυά των, τὸ διάστημα τοῦ πτωχούμενον τοῦ Λέγκου, οὐδὲ αὐτὸν λέγοντας τὸν πρότερον πρόσωπον. Πλέοντας τὸν εὐτελέστας τὸ δικτυόν, διάτυρον ἀποθέλεται εἰς τὸ καλόν την; ἀνθρωπότητος και τῶν διοίκων μαζὶ ἀνθρώπων (και κατέναυσαν τοὺς μετόχους τοῦ ἐν τῷ ἰτέρῳ πλούτῳ τοῦ ἐλθόντος συλλαβεῖσθαι αὐτούς) Καὶ τρίτον γίνεται πρὼς δόξην θεοῦ (ἐπάντα τοῦ νῦν ἀνθρώπους τοῦ Ζωγράφου) Μερικαὶ σημειώσεις ἐπὶ τῶν τριών τούτων σημείων διὰ θεοῦ, νομίζεις, διὰς διδύμου ἀνωρεύτες.

(Ἐπεισοδος συνέχεια.)
Κωνσταντίνος Καλλιτείνικος
(Ιεραρχός)

Ο ΓΕΡΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΡΩΔΟΝ

Μέσα σε κάποιο δροσερό
ματ 'έραστα προσπαθούσα
νὰ κόψω ρόδον τρυφερό,
ποὺ γάλικολαχρεύσυνι . . .

Μά ου μάνιν του, τηλανταφύλλιν
μ' ἄγκαθία πυκνωμένη,
δηλωσες γέροι του ἀγκαλιά
γιά νά με πινέξη ἔμενα! . . .

— Με τὰν παρθένην σου σπαλιά,
δόλο εἰς φράδα και χάρι
μ' δρόσεις, ρόδοι μην, πολύ,
τας ἀνοητής καμίρι!

— Σανθής παιδιώντας λοχιαρώ,
έκεινο μ' ἀπεκρίθη,
χρυσόν γαλαζανία νά γιριδ
κι' ἀφιοπλασιμένα στήνι!

Λουλούδην, σανθίζες και σύ
σε φτερωμένα κρόνοι . . .
νισουν καλόκαιρια ρόρεσσι,
πού πλάκεας τὰ χυνιά.

Τὸ ίνα πόδι ξεις γιερό^{το}
και τέλλο μεο^{το} το δόλο γιρά
σκέπτου μονάχα τὸν καιρό^{το}
δόποι σου μένει δικόμα!

Τὰ λοιδουμά πού λογαραΐες
τῆς νειτρικής, δὲν είν' για σένα,
γιατί, προχοδ νά τα χαρής
θά πέσουν μαραμέμενα!
Φώτος Στεφανίδης

ΔΑΝΙΗΛ ΦΟΗΣ

(Συνέχεια και τέλος).

Τὸ πάγιον τοῦ πολλάκις ἐπενελυθεῖν και
μετὰ μεγάλης ἵκαστης ἐπιτυχίας, συνεδυσμένον και ὑπὸ διλλῶν ἱματίων εμπαγμένην, ἐς ἑστατούτε
οἱ γόνιμοις τῶν φίλων νοεῖς ἐκυροφορει και Ι-
τιτειν, ἀπένιγεν επὶ τέλους τὴν πινετελή ἐμπο-

μιαν κεταμπροφή τοῦ πιλοκάλου Δανιὴλ Φόβη,
διός την θαγκαράνται καὶ κατέληπταί εἰς θραύσματα.

«Θεί μου, φάλαττί με ἀπὸ τοὺς φίλους
μου, καὶ ἀπὸ τοὺς ἐγχρωτούς μου φαλάττους μό-
νος μου ! Ἀλλιδῶς θυμεψός εὐθὲν καὶ ἀντα-
ξία τοῦ ἴτακοῦ θέμου πανηγύριον τοῦ ἁγιοῦ

Ο Φάρες, ἀντούσας δὲν ἔκπτωτο ποτὲ θεοῦ τινά χάρην τεύτων εἰπεὶ ὅτι πολλὰ ἔγινα τῶν φίλων κύριον μηγαντίστων εἰς πινέγχεσσον. Ἐν ᾧ δὲ δόκοντο, ἐπειδὸν, νὰ ἀρνήσουν, ἀφ' ὃ σκακὶ ἴχμωπάτος, τὰ πρᾶτα τούτων πιστωτάτων χρήση, δὲ ἄγγειλος νόμος ἐπροστάτευεν σύντονο τοῦ λοιποῦ κατὰ πάσον ὑπόκειται καταδίκησθεν ἐξ μέρη εἰκόνων, ἀσηκνή. Φύσην δὲν κατέτιθεν τοῦτο, ἀλλ' ἐπείπετο νὰ ἐργοθῇ πάσην Δωμάτων πρὸς ἕντευτον ἐξαύρων γραμμάτων, δὲ ὡς ἔντιμων θὰ ἀπέβενον τὰ ὄριατα αὐτοῖς. Ο πόλεις τοῦ ἀνθρώπου ἐπετηρήθη ταχείων, διότι ἡ ἄντιξα πανταχοῦ κατὰ βίᾳς περιπολούσθεν εἰς πάσαν πιχέρων αὐτῶν ἡκαρπώντα τα εἰς φαλογογενῆ. Διέπειτο περιπλακάμενόν της στάζεις τούτη, εἰς τὸ οἴλος τοῦτο τῆς φιλολογίας ἵκιδεν διαθέτως, καὶ ίσως θὰ ἔπειται ἐν ταῖς φιλακαῖς, ἢ μὴ ἀπέννυμα νότιον χρᾶν ἡ βασιλείου τῆς Ἀγρίλας «Αντα». Ἀλλ' ὁ Φόρος καὶ έν μέρη τῶν ἴμποτων τακτικῶν καὶ ἐν μέρῃ τῶν ποικιλῶν ἐπέτρων τακτικῶν περιπτετῶν αὐτὸν ἐξαρθρώμενον διαχρονίας συρρούμενος εἰς τὰ γράμματα, καὶ αἱ ἱπταρικοὶ πολλάκις διανοστημένοι πρόσδονοι, ιδίωμαν ἀνοτέρων, ἔγινεν αὐτῷ. Ή τοῦ μετρίου δὲ τῶν περιπτετῶντων τούτων μόροπλάκων ὁ Φόρος, οἱ διπλαῖς ἀντιπλαῖς πρὸς τὰ ἀντίκαια συμμετάπτειστον, εἶχεν ἀπογοητεύθη καὶ ὡς ὀλεκτηρίαν περὶ πολλοῦ ἤξει λημονίουσαί τοι τὸν Σεπτεμβρίου καὶ τὰς διαφραστοὺς τοῦ ἀνθρώπου τοὺς ἀρρηνίους, Ιωναῖς δὲ καὶ Ἰωνίου, καὶ ιδίῃ διατάξεντο τὰ τοιούτα φιλακαῖς, καὶ μετέποιτο οὗτοι μάρτιος ἀμπάκηταίμονες τὴν πρωτοποιήην ἀπέρανταν εἰς ἀποτάξην τὴν στράτωραν καὶ ταῖς ἀ-

κεινώδησιν ήδους ούτε, οτίνας και διὸ ήδη ποτοῦ, τηλούκον ποτὲ γεγονόν του τάρεων αὐτὸν, διέτι ο Θίσης δέκην κατ' ἐκεῖνοτο χρίνον τὸ σύνδομον και πεποντούσθιν τοῖς ταῦτας ἡλίασε.

Κατέτη τὴν ἡλίασθη ταῦτην ἄρραφον ὁ Ροδιγούς Κρούστος, καὶ τὸ λαρύγγοντον ἀποκλιθῆ εἰς τὴν ἕσπερον ἀντὶ 250 φράγμαν, μετὰ πολλῆς τῆς πυκνοκλείστης παντούλησθεν τῷ ἀπόρῳ τόπῳ συγκρηπήσας τὸν τοῦ γλαύχου και κραβατίσσοντος ἔπειτα! 'Αλλ' ἐν δοῦ οὐ τρέπεται τῇ ἕσπερον τοῦ Ροδιγούς Κρούστον Ιτανέπαρκοντας δὲ τηνὶ ἀλλαγὴν πεποντούσθιν τοῖς ταῦτας ἡλίασε.

τον πατέρα της Λευκίμης, που ήταν οικογένεια στην Αθήνα, πρότεινε στην Καπανταρέα να αποδεχτεί την πρόταση της Ελληνικής Δημοκρατίας για την επιστροφή της στην Ελλάς. Η Καπανταρέα έπεισε την Βασιλική Οικογένεια να αποδεχτεί την πρόταση της Ελληνικής Δημοκρατίας για την επιστροφή της στην Ελλάς. Τον Ιανουάριο του 1833, η Μακεδονία διατάχθηκε να αποτελέσει μέρος της Ελληνικής Δημοκρατίας.

ποδέσιτος ἄγγλος διηγματογράφος ήγειρε τὴν γηγεντινὴν ἔξιν τοῦ συγγράμματος, διότι εἰ τῶν απαρτουλογίων τὸν διαφορῶν θινόν διδούσκωμένοι οἱ μιγάδες ἔξις συγγράφεται συνιθώσα ηγήνουν τοῖς ἀριστογράμματα περγάνται καὶ μετὰ διέλειται, σιδώλας ἀσπιοπατεύτων, ἴπασσονταινοντά πρὸ τῆς κόπτωσι, πρὸς ἵπασσονταν τὴς μεγάλης ἀποτελεσμάτων περιβαλλούν θουνιδέοντες ἔξινα τοῖς εἰργασταῖς μὲν Θράσος, Λογισμὸς δὲ δεκανον φέρεται. Οἱ πλάτωνις λέκται τὰ ποικιλά μέτοι καὶ ἐντοῖς; εἰ ἀλλο, γράψαντες, μηδὲν περὶ τὴν πάτραν τῶν γράψαντον, μόνον δὲ οἱ φίλοι ἔλα- μιν λαζήσθη, ἀλλοι δὲ μετὰ σημαντικούσια εἰ μάτι πελλού ποικιλατεύσθων νὰ διεπούσων τὴν ἡρή των. Καὶ ἡ λαλίας αὕτη διὸν πεπορείταιει τοῖς εἰσάγονταί της διενοίσται, ἀλλ' εἰπεῖται τοῖς λέκταις τίχης ἀδιαφρόμη δύναται νὰ διεπούσθῃ. Σούσις μαλιστα συμβινεῖν διτε μονογράφει τι τοῖς εἰσαντι, ή εἰλικρινὶς τὶς ἀρχιεπετονικὸν τι προΐσται, ή τι δύποτε ἀλλο, ταῦτη ἀκτινηθῆ δεδητως εἰ μόνον μετά πέντεθν ικανόν, πολλάν, ἵτων καὶ πανασθεῖ, ὅποτε δι περγάντων τὸ καλλιτεγματικόν διένοντα περιφόρων έναντι τοῦ περγάνθιτος μέμβρον μάτου! Ή δηγοὺς τοῦ περγάνθιτος τοῖς λογισταῖς δικτυοπράγματος υπὸ τοῦ περγάνθιτος ποιηταὶ καὶ μεταπολεμοῦσαντι, οἰνάντα

φρόνησιν τῶν ὑπὸ βροντήντων εἰπεῖν παιδίον θεού,
καὶ μὲν τῶν ἵππωντων καὶ Πυγμάθων πρό-
ῳδε τερπούχωντος μαρτὶν· Ὁ Αἰσθάντος ἀ-
νέστατα δηγήσεις πεδεὶς ὁ μικρὸς καὶ αὐτάρ-
κε πάτρυκος διὰ τῶν στρηγῶν κοσμών αἵτου
φαίλικεν ἐπὶ στηγῇ, τὴν προσοχὴν καὶ μάτεο
λανοῦτον; οὐδέποτε μέγα τι ζῆσθαι εἴηναι,
οὐδὲν αὖτὸν προσβλέψων κατέπτενος πάρεστο.
παύσατο θεοβαΐκης πυρωτὰ θύματαν εἰς τὴν ὑπερ-
βαλλόντων μεγάλων μηρόντων, οὗτοι ἐνδι-
ανεῖσθαι δύναται νῦν εἰς ἔργουντο πρὸς μαρτὶν· τι
τοῦ, μηρύγησεν ὁ ἄντρος, ἀλλ᾽ οὐτι λεπτὸν καὶ δρό-
πηράς αὐτοῦ σινεῖ φυσικός, ἐξέχεται ἀειδότως,
εἰς ἀριθμὸν σπαλαιόν, ἐπὸν τῶντακτινῶν επι-
νοῦ ἀνθρώπον, εἰςαὶ ωργὴ παμμεγίστου θηρίου, σε-
μαντού τε καλλεῖσθαι καὶ τούσδε τὰς σφέγγας,
τιναὶ ἐν τραχὶ ιπταμένοισιν αὔτην καὶ φρα-
γματεῖσθαι ποδὸνδικον τὴν ἀκάρην τοὺς ἡγεμόνας, ή γε
τοὺς φονεύσασται; Εἶναι αὐτὸί τοι δὲ οἱ μαρ-
τυρῆς θεοκοδίτης πρὸς τὴν συγχρηματοδοτοῦ ἡγά-
πης τὸ περιπλέον αὐτὸν δομαῖ, ἀλλ᾽ ήτο Θουκυ-
δίδης, τὸ τέωτο δὲ ἱπτάσθαι καὶ οἱ Ἰρρητοί, προτά-
το τὸ ιερὸν δομαῖ πρὸ τῶν ἀμούσων, ἀλλ
οὐδόν ήτο Ἰρρητοί καὶ τὰ Ἑργα τοινόν τυ-
ποῦ διὰ τὴν αἰώνιον πρὸς τοὺς ἑβραίους, ἥσων Ἡ θηρ
αὶ ἤτη κανοῦ τὸ βαλλάντεον ἀλλὰ ματὰ θάνατον
τελήσης γεννομένων πάρτε περὶ την ίδιην ἑωθ
καὶ παρὰ πάντα τὴν ἀνθρωπότητα.

'Ιωακείμ Βαλζβάνης

ΘΥΕΛΛΗΣ ΠΝΟΑΙ

μερικών κριτικών ήρθαν, όπως ανοίγουν την
αλλά κατόφθαντό πάνεπιχρή, πούσσον μεγαλοποιεί,
στα σπαντορέσι δρόμουν καὶ διει τυρηνικῶν οὐλ-
ηγγών παντούν της θρησκείας διακρίνεται ὡς ἐ^π
τίκαι καὶ σημαντικών ἐπέκτησις ἡ ἀνθρωπο-
στική, ούτον δὲ καθοδετεί γελοια, θραυσμάτων
ἡ ἀριθμετική ἐφ' ικανή τὸν οἰλαν καὶ τὴν πε-

*Αναγεννήστετε, βαθύμημαντας, βρίσκουσαν τούς ἀλανούς· ωλανούς τη βάθη· δε κρηπτούς τό σπάτος αἴρετο παρηρητοί, ἐπαργυροί, γραπτοί, σθεννοί· βραβεών· επεισόντας βράχοι, δέρη μεθενέστεται. Κατ', μάντην· τόθ μέρη τάς θυλλαλής τάς φραρές· φραμέζω, ἀποτέλω πρός τόν δρακόν, τόν χιρός τόν τό μέτωπον φροντού, ἵν φιλιάς καρέκων ποτοθέντων ἀνίσταται θρούσκη, τραχύ κρήπουσε, κατ' αύρισθεν τῇ ἀπαντεξή βεβιόντονος, θρηπώδης πιρούσιον γλωττούς οιμηγά.

Πρό μικρό δει τραμέλα ή φρέση, τό ποθητόν ἵνα ἀρχέσθαι με δικένευστον πόρθριον πρό μικρού δει τό φρακού ικανά ἰστημένης καὶ ἀνέταξε· ὑπό τάς εὐλεπτες ἀκτίνες τής δύνασης, οἱ δέ πινοι κατ' μιλανόνταν τῶν κυπαρισσών κλεῖνες μεστενον μιλανύσκος ὅπο δεπτεντος δροσοφύρων πνοές.

Μάνη ηδη τόντον δρά διπλωματική καταστάσης πάλι στηργαλμάς τόν κόσμον ἀντετοτες; μα τό πνευμάτων τῶν λειτάπτων τό στηργόρ, τό βλοσφόρον καὶ βαθύκορον ἀποκαρπετεις αιρετομένων ἀπό τῶν συδροπεύστων δεσμών, ἀπό τῶν ἀδικάστων ἀλλάσσων, ὡρ' ἀπό πολιθινέαν αὐτόν ἀνενεγκρούν ὑπό τήν γῆν ἢ Νανγκόχον Παντερουπίκιας· καὶ τός εύρεταις μελανών πειρηγούς ίπεισον, ἵν φιλέντες ταγρογον πρός τούς αιθέριες ἔκεινοι νῦν βιαστές πνοές καὶ ἀρπάσον τήν δράκον τόν Σορόδους αὐτού πεπλων καταλιθωμένην δέ τούτων ἀπό τήν ὥην ἐν εἰδούσιν ακτονούν καὶ καρποντέον· καὶ προχούν ἀντραπάς ἢ ἀναλαρπή τούς ὄργανους βλάφατά τους, καὶ εἰς βλέφαρον ἐπέτηξε πεπλωτόντων τούς θιούς δια τόν εἰδούς ἀγρέας βιοντές;

Τούς μάτιον ὄργην ἀπέριμον ἀκαρπάς· ἀπό τό ἄπειρον σπάραν καὶ κλίνον καὶ δρόμον ἀνεργοποιεις αὐτό· Φει! φει! ... μελανούς λιποτον αφρογον νόδυστοντας τήν γῆν· θεμελια, καὶ ὡς φελλον μέ τάς πνοές, ὡς ἀμάντακος τές βαθύρων πόνον, νά μετακαλούσθησι· αὐτόν μέρον τούς χώνας καὶ νά δραποθήῃ ἐν μεττή οφρακμούς· ...

Οὐχι, οὐχι! δέν παλαιστήν δύσκον, δέν ἀποτρέψεται τῶν λειτάπτων τόν πνοέν, οὐδὲ ἀσύλητην νά συντρέψεται ἀπάρταν τό σόρπαν ὡς επιράτην θεός τό φιλοστόργην τόν ιστιντάτων· Οικτηράπετες ὁ σφράξων, ἡ λακιάρη τῶν ζήμων, ὁ πηγέρης ὡλανός, ὁ βροτούδης καρανίς ἡ πυρπολών καὶ βράμων,

μι συγκινούσι μυριστών· δέ τή συγή τού κόδουμον ὡς ἀμέντανα φύλακή·
ο! δέ! αὐτόν διτι λαλει
τούριν ὡς Θεός μου! . . .

Κατιλάγει·—**Τίν** ἐπικύρωσθε εἰς τούσμεμαρχον σας βίον,
κορηριν θνητοι μιθεμανον;
μόνος δέ Τύφνος κινει
τό πέντε εις θεμελινων!

...**Ἄρμοδι** μι μάγεις νέας κληθήτης διντις διμών κρατηση
τό σεμέν τόν άσεσνον,
η τόν φιλογάρδον κεφανόν
δέν ἀναγκαστηστη! . . .

...**Ω** αιθήρη, πνοια, ωριθρά τού πόντου πολυ-
βαθή καὶ βραχύρρυθμος ἡ πνοια διπονούσι τό σύμη
παν, διτι ἀπό τό στόμα τού Μάλατου λαλει· δέν μέ
πνοιει· δέν τήν λοιπώνα ὄρμην ὥμαν· η καρ-
δία μι ποτέλαι, ὑπό τάς ἀγρύων σε την βρόντον τής
ψηλού που προφ. Τή στηρηση τεστή δηγυνοστος μι
παρασύρι ζέλα, καὶ θεύλλα ἀπόστης, θεύλλα παλ-
μῶν καὶ παρθρον σκιτημένων καὶ θηδομάζων λεζ-
φης ἀπτηπιάς ἐρυπονών· διμεγέρτασι αισθ-
μάτων ἐν τή φραγώστησι παρθένων, πάτης μιση-
της την βρονταρά τάντης καὶ μεγαλοπροσδις τῶν
στογεων δίνεις ποιει· δέν δέ γεγελιανή περη-
γον ψηλή πρός τού Μάλατον καὶ διτι ἀγγελιανῶν περη-
γον ψηλή πρός τού Μάλατον καὶ διτι!

Όποιον φές θερήμην πειρανείται τρέμον·
τήν τάν κερδίεν μισητος ἀσφάτης θρηνή;
τήν τόντον αρέος τούρων ὥστε ποτεν ἀνέμων
καὶ λαπτωνται εις τά βάθη τάς πειρανείται ποτέλαι· |

Ιλιν' θρηνουσι; ιλιν' δινειρον; ιλιντι; μαγητις σπρέγουσι;
τήν' θιεσι; η της Μούσας που μέ φελλον δέ στινθησι
ιδοι! τό σφατηματων προστολίων μετάρρηγουσι,
νομοι! τότε μοι γειτονεις αιθήρης αὐτούς δέν και μιγμά-
ρηται εις αιδηγόν· | . . .

...**Ἐκόπαιος** ὁ ἀνικος, οιστρήσης η φύσις· δέν
χει πλον ποιηρές, βρονταδιες λέπτηστας τό πέ-
λαχος· τό θυροθοι, οι κερυκος δέ βριμων· κυπτά-
ται μέντος προφράς κερυκος ίτικας τρίμων ἀργυρο-
κροστατλως ρύκε φιλοσθεον· τηδεις ἀπιχει καὶ γα-
λανής λαμπον οικιν τόν διασχίσεις τεχνή· δέ θηλος
κυρουσι; οπισθροδολος, μαρφογγής μειδων ἀν-
τιπλεις καὶ πολιν ἀπό τόν Σοφερον περιδών, καὶ δέ
ζέφρος· τών φρών πάλαις ἐπέπονται θρονον ὡς γλυ-
κος καὶ λαθρεψης φύσιος γρυποτητων ἀγγειων,

περιπτεμενης ἀπράτων τό την πειθη· Οιστος ἀπά-
τον ὄρθροντας τού πιον ημών ἡ ειδήσεις τής γεράς
μετά τάς πολυφρούσις τῶν διειων θυλλαλες εύ-
μιδηταις καὶ φυιδηταις ἀντατλαις!

ριπέντε τήν κερδίεν μου ἀθηνασταις αἰθε-
δέν διγειτε, δέν ξεχετε εις τόπον ἐν αὐτήτη |

Τήν ώραν ταύτην πρό μοιν δέ πλευτον περιπλανει
ψευθής καὶ φροδος ὡς ἀσφρος, ὡς ζηνρης, ὡς σπα-
δίν θελγει τάς αισθητές μου δέ έπειτο τού κανόνης
τού οφρανον, τού οφρανον τό φρες μοι μιθει!

Εις τούς κρουσόν μειδηματο τού φέργους καὶ τής
δρόσου
ἐπι πτεργώνα πλευραι εις οφρανον·
καὶ διειλαντης δέν θεύλλας· η θεύλλα
η τόν φιλογάρδον τόν άσεσνον·

·**Ἄλλα** διά μέσον τής φρέμης οφρανον, δέ της ή
η πικνιθεστε γαλληνη τήν φρονην ένδειδυτη, η ζέπηκου
μιστητών πρός τόν ούρωντον ἀνατενούνταν, νομιση-
δειτι εισέτει τής θεικης φωνης σεβαρών δηλε-
τοντης

·**Ἄρμοδι** μι μάγεις νέας κληθήτης δέ το φρών
τό φεργά τόν άσεσνον
η τόν φιλογάρδον τόν άσεσνον
εις έναγκαστηστη! . . .

...**Ω** αιθήρη ἀπειραμπτει! | δέ οφρικροφο τού Φε-
σι, λαμπτει στο τόν κέλματον πιονια καὶ λερη | δέ,
επιπτει μια μη καὶ θειες, ειν δέ άσκητον εισι Εν-
ιοτης δημιαλωνον θειες δέ πλαστονη ισηις θειαρετε
την πομπατεν τάς άνθρωποτας μικραταν, διν
λελιθει ἀρά πράξεις σηγηλως αιτην τήπειταν
την ούρωντον φωνην, δην δέ θιος δέ θειας μηδεμηθει
οισι διέπειταινται εις έπονον διά γρυπων πτε-
ρύνων οφρικροφος αετον, οιδέ άνθειαλην διά
γλαυτης ἀγρύπλου τόποντον μου καὶ θεύλλας γιλην
τό περιπλειον τού ποντων πρατηνος· | Οι
ποντεις μου πειρανειται τής γένης τού πετυνων καὶ
γοαδες έπειταν, καὶ ο δρημαλιο μου πειραθειν
γιλην προπιτεν, μισητα ποτεν τον οφρανον
ἄλλα πλευροι στηργαλμα, οιοντι θρυσθερος της
κερδης πορχει την φρενων μαυρο φλογεσσον, εινη
πιμικρον μι άνθηγρον εις τή δηρη, πλαστοι στηργαλμοις
ζωπυροντες τή νεις μου στεθη, ιστη, λετη απο-
θεται εις αινοτον, εις θεύλλα, η θεύλλα τον παν-
τος αργανιας, η θεύλλα τον παντος ειναι μιγμα-
ρηται εις αιδηγον· | . . .

...**Ἐκόπαιος** ὁ ἀνικος, οιστρήσης η φύσις· δέν
χει πλον ποιηρές, βρονταδιες λέπτηστας τό πέ-
λαχος· τό θυροθοι, οι κερυκος δέ βριμων· κυπτά-
ται μέντος προφράς κερυκος ίτικας τρίμων ἀργυρο-
κροστατλως ρύκε φιλοσθεον· τηδεις ἀπιχει καὶ γα-
λανής λαμπον οικιν τόν διασχίσεις τεχνή· δέ θηλος
κυρουσι; οπισθροδολος, μαρφογγής μειδων ἀν-
τιπλεις καὶ πολιν ἀπό τόν Σοφερον περιδών, καὶ δέ
ζέφρος· τών φρών πάλαις ἐπέπονται θρονον ὡς γλυ-
κος καὶ λαθρεψης φύσιος γρυποτητων ἀγγειων,

περιπτεμενης ἀπράτων τό την πειθη· Οιστος ἀπά-
τον ὄρθροντας τού πιον ημών ἡ ειδήσεις τής γεράς
μετά τάς πολυφρούσις τῶν διειων θυλλαλες εύ-
μιδηταις καὶ φυιδηταις ἀντατλαις!

EMILE ZOLA

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ ΣΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΑΓΟΡΑΣ

Τήν προκτη, δτν οι έργαται λεγγανται εις τό
ηργοστάσιον, τό οιδεστον φυγόν, καταδημη-
νον. Εις τό βαθον τές μεγάλης αιθουσης, η μη-
χανη εινι βαθο, οι τραχη στης άστοντος καὶ δέ-
λλα δέτι μαγαλιτερες μιτερες ειν, τές δέ-
ποις η πνοη καὶ η κινητη διδουσι σωτηνος ζωην
εις τό κεταστημα, ώς δέ κτυπος της κερδης γι-
γκντες.

Ο έργοστασιάρχης καταβανει ἀπό τό πικρόν
του γραφειον, καὶ μέρος σκιμβων δέγειται εις
τόν ιργάτες του:

— Παιδιά μου, δέν ζηι δουλεια. . . οπιμαρ-
παργαληταις δέν ξεχει ἀπό παντον δικιδηνο
άντοποτας περαγγειον, καὶ δέ ματην τό ιμπ-
ριαρια εις τάς ἀποθηκες. Αύτος ἀπέκειμος, εις
τόν διοιον είχε τάς ἀλπιδες μον, αύτες ὡς μεν με-
ραγκλές έργαταις διά τη περιθωντα ειτα.

Λει τὴν ματαστροφὴν μεγάλων καταστημάτων...
Εἴπειν νῦ διακόνωμεν.

Καὶ, ἵκειθι βλέπει τοὺς ἐργάτας νῦν κυττά-
ζωντας μὲν τὸν φόδον τῆς ἐπιτροφῆς εἰς τὴν κα-
τοικίαν τῶν, τὸν φόδον τῆς πείγης τῆς αὐχον,
προσθέτει χαμηλότερος.

— Δέν είμαι έγωιστης, όχι, σας όρκιζομαι...
·Π θέσις μου είναι ότι και η ιδική σας δεινό-

τάπι... Έναρε δεκάνη θηρεύων ἔγχος πεινάντα χιλιάδες πρόγονος. Στεπανίτης σημειώσας σφίγμα, διέλιξε μὲν πενθήμερην πειροσθέρην, καὶ δέν έγχος σύντε δεκάρχων διέλιξ τὸ συναλλάγματον τῆς Ιέρου... Βλέποντας σὰς καλάδας ως πόλεις, δίνεις σᾶς φρεστόν τίποις. Αλλοι, λοιστοί, αλλατήσουν δὲ θέλωντας εἴδων. Ήμεις βαθύτεροι δὲν έπιπτονται. Επειδει-
πειραμένη μέρχη τέλους. Επειθέμασαν νὰ σᾶς βοηθήσουν
νὰ πρέπεσται αὐτὴν τὴν πακένη στηργανή, ἀλλά,
τετταλούσαι, δὲν ήπιασαν πλέον, διέλιξ ἔγχος πάλιν
καὶ μετασει παζόν σας.

Τότε, τας τείνει τὸν χείρα. Οἱ ἐργάται τὴν φέργουσσον συσπειλῶσι. Καὶ, ἐπὶ τὰ λεπτά ὑπέρωνται, παρεπορθόντες τὰ διχτύα τηρητικά των μὲν γρύπους συστρεμμένων. "Ἄλλας ρολές, αἱ πίναι ἔργοδουν, αἱ σφράι λέγονται ὑπόροις καὶ ταῦτα δὲ φαντάσται κοινωνία τῷ κοποφύτῃ τῆς γρεβανοτής. Εἴκονος ή τρίπτα αἰγάλευμά διὸ θὰ φάγωσι τὸν ἐπωατέν θάματα. Μερικαὶ γυναῖκες, αἵτινες ἐγράψαντο τῷ ἱροτελεῖτρῳ λαλούσιν. Οἱ διάδεις θέλουσε φεύγει: σταθερόταροι. Προσποιοῦνται γενναντες καὶ λέγουσιν, διὸ δὲν ἀποθνήσκει τις τῆς ἓντες Παπαΐδης.

"Επειτα, δύναται ίργυρος πάσχει τούς αρρήνες και τους βλέπονται μ' απόρρητα, θύμα τους μα-γαλατίζεται έτι καταστρέφεται, ήδη δεν άμολος γεγ-πούρωνται οι άλλοι ταπετών του όπλου, πυγμανοί εν τῇ αιθούσῃ, μὲ καρδίαν φυγάν, μὲ λαμπόν ξύριν, ωσεὶ έξηραντο ή θελάμου νεκροί. Ο νεκρός, οντας ή ίργυρος, είπει η μαγισσή βασινή μη-χανή, ήδη ο σπαλέσεις είναι σπαλέσεις της πατέ.

Ο ἄργατες είναι ἔξω, εἰς τὴν ωδόν, εἰς τὸ λιθοπτερον. Έπι ὅκτων ἡμέρας περιῆλθε τὴν πόλιν χωρίς νῦν δυνατήν να εἴπῃ ἀργεσταίν. Τηπάνην ἀπό θύρας εἰς θύραν, προσφέρων τοὺς βραχὺντας του,

προσφέρουν τάς γειτές του, προσφέρμενος όλα-
ληρος δός· οικανήστος ἐργάσαντας, τὴν ἀπόδεστραν,
οὓς σπλικτούρχων, τὴν θεωκαπτούρχων. Οὐλαι αἱ
φρεσκιανούσιαν δὲ αὐτὸν.

Τότε ὁ ἥργατος προσεριθεὶς νὰ ἔργασθῇ μὲ τὸν
μυονιστὸν, Αἱ θεοί τοῦν τῷ θεολογον. Καὶ
τίποτε οὐδὲ φράγματο, οὐδὲ οὐλον ἀνάγκην
οὗτοι. Αὔτη θὲ εἰπεῖ στάσις τῆς ἄγρας.

Μετὰ οὐτῶν ἡμέρας τετιλεσται. Ὁ ἀργάτης ἐπικαὶ τελευταῖς τινα προσθέσαις, καὶ ἐπανήρθει τοι μὲν γειράς κενάς, κακεπιώματόν εἰς τῆς στούγης. Βρέχει, οἱ Παρθένοι ἐξέγει τὸν ὑπέρεχον αἱ πόνθιμα μὲ τὴν λάτην. Βαζίζει μὲ ραχίαν βροχήν, γυρίς νὰ τὴν αἰσθάνηται, μὴ ἄλλων περὶ τὴν πενίαν του, στρατιών διὰ νὰ νέψῃ ἀρχήρα. Εκμικνά ἀπὸ μιας γεραφάς τοῦ αυτού. Τὰ νερά ἐκσωματώνειαν περιά μετά μετόπου θραύσματα εἰς τὰς στήλας τῆς γε-
ραφάς. Κύρτει πλιμπτόν, τὸ ρεῖμα περὶ κατώτατου καλούν αὐτὸν μακρινώδες. Ὁ ἀργάτης εκτάσις τοῦ τοι πάντα είναι δημονικός. καὶ ἀστραπε-

Η βροχή ἔπεισεν. Τὸ ἄρειόν τοι λάμπει εἰς τὰς
θύειας τῶν κοσμημάτων. Ἐνν̄ θύραι μίαν
ον, θά είναι, μὲ μάλιστα ἐκ τῶν ἀδεμάντων
ἀρπά γε πολλά έγινε Διεργεῖται πρὸ τῶν
δούλων, τῶν Καρυπολάκων καὶ τῶν κρε-
πεών, βέβαια τούς οικθύρωπους τρύγοντας καὶ...
ινα το βῆμα.

πειπολή ή αὐτούς καὶ τὸ θυγάτριόν του ἐ-
σιν τὸ πρᾶτον τοῦ οὐρανοῦ ἀρχόντα διὰ τὴν ἑ-
κτυ. Διὸν ἐτόλμησεν καὶ Πλούτος νέας εἰπεῖν δι-
πολι, πρὶν τὴν νυκτῶσθην. Βεβλίουν, διερωτάται
καὶ εἰσιθῆντας τι δὲ ταῖς εἰπεῖν δικαῖον νόοντας

ονάν. Καὶ δέν σύναγεται ὄμεως; νῦν μηδένουν καὶ
σύστερον ἄνευ ἀρπου. Αὐτῆς βεβαίως θὲ διπ-
λῶς, ἀλλὰ τὸ σύζητός του; τὸ μικρόν; . . .

μη κυρια η εις κύριος διέρχωνται απόλυτον
εις σπουδάσαν τα τέλη τῶν γενετῶν, ὁ βραχίων
εργοῦσι, ὁ λαμψὲς του Ἑραλέτου. Μήνει καρ-
πος εἰς τὸ πεδίοδρον, ἐν ᾧ ὁ ἀριστοκρατικὸς
τοι τὸν ἀπορευόντος, πομβίοντες αὐτὸν με-
νον ἔνεκα τῆς ἄγριας θύμεως, ἢ τῷ διδει-
νον |

2

“Πάγινη τοῦ ἐργάτου κατάλθεν εἰς τὸ κατώτατον τῆς θύρας, ἀφίσας ἐπάνω τὴν ἀπόκομηταν μικρὰν. Κατσιχνὸς μὲ βαθμήσκαρὸν φέρμα ἔμει πόπο τὴν υγρασίαν καὶ τὸ διεπερατικὸν γοῦ.

Οιδέν πλέον έγινε εἰς τὴν οἰκαίαν ὅταν ιδούποτεν
τὸ ἐνάρχομενον τείχον· Οὐκοῦ τημένος ἀργασ-
σιν διὰ τὴν κενότων μίαν οἰκίαν. Τὴν προτε-
ταῖαν εἶχε πωλήσει καὶ τὸν τελευταῖον δράκον τοῦ
απόλλου τοῦ στρατηγοῦ, εἴς οὐ μόνον τὸ ὄρεμα
τοποθετεῖν, Τὸ ἔρεμαν εἰς τὸ παρθένον διὰ τὰ μῆ-
στρητας ὁ Ἀττίος, μάντη ἡ μαρτίζει τοῦλο.

Χωρὶς νό τὸ εἶπεν οὐ τὸν σύγχρονό της, Εὐθύνη
ταῦτα ἐργάσαντο. „Αλλὰ οὐκ εἰσὶν τὰς ἀγράρι-
αστικάδαια σαλπήρων τὰς ἡγεμόνες πυρά τῶν
πολεμώντων. Εἰς τὴν κλίμακαν ἀκούει μαστιχεῖς νὰ
λαζαρέψουν τὸν τίνα γύνα. Μία λεπτεστερά όρ-
α, εἰς τὸ πεζοδρόμιον, μία ἄλλη ἀπίσταντα, μία
ἄλλη ἴστρονθιστα.

Αὐτόν, αὐτούς, ἔχει καλὸν ἔνθη, σύμφωνον,
πεις δὲν πίνει. Ήδη οὖν καλέσαις ἀνέργεια
τούς εἰχε αποικογράφηι παρόντοις
πάντας. Πιστεύει σύνδεις παρέβη πλέον χρεωστεῖς
εἰς τὸν ἀρτοκοινόν, εἰς τὸν παντοπώλιν, εἰς τὸν
τρυγοπώλιν, καὶ διὸν τομῆτιν πάνον νεπάρχη ἀπό
καταστήματα τῶν. Γόν ἀπόντας ποιηγάνων εἰς
ἀδελφοὺς τοὺς δύο ήταν μονομῆδη Ἰωάννους,
λλ' ἐκινεῖσθαι τόσην δυστυχεῖαν ἐπέστη, ὡς τε
ριγοι νὰ λαζαρί γυρική πόστος νὰ ἀπηρι, μαζί μὲ
ἡδαλφοῖ της. Ἐπειτα, φαύσθησα, τῆς ὑπε-
ζεύκου τοῦ τέταρτον ήδη κομμάτιον φυσικόν οὐ σύ-
ντος τοῦ ἐφέμα τάπτοντας κατά τὴν ἐπιστροφήν του.

Ο οὐρανὸς γένεται πρότερος. Βρέχει. Καταρρέει τὸν θύραν· μεγάλα σταγόνη πίστουσεν ἐπὶ τῶν ποδῶν τοῖς, σῶς λεπτά φρέμα της εἶναι ακατέρετον. Κατόπιν ἀνυπότανος ἔρχεται, περὰ ἡνὶ ρυθμίαν βροχὴν· πηγαίνει μέχρι τῆς ἄκρας τὸ ὅδος, διὰ τὴν ψῆφον ἑργάζεται ξύλον, ον περιέναι· Κατὰ τὸν ἐπανεργεταῖ, τὸ φρέμα της ἀπὸ τὸν πάντα βροχήν εφοργεῖται μὲν τὰς γέρασές της περιβάλλει τε καὶ περιμένει ἀσύρμα...

Οι διεργάται τὴν σπρώχην. Λύτη συμμα-
ίνεται διὸ καὶ μὴ τοὺς ἔνοχοι. Οἱ ἄνδρες τὴν
επτάλουσι κατὰ πρόσωπον, ὡς Ἐποπτῶν γυναικῶν.

όντος πεινῆς. Ἀπίνχυτί της εἶναι σίες ἀρτοπολήνες
αἱ συλλογίσεται τὴν μειράν, ήτις κοψάται
πάνω.

Ἐπειτα, ὅταν ὁ σύζυγος φύλεται τελος, ὁ δεύτερος
κακούργος πρὸς τὸν τογχὸν τῶν οἰκιῶν, αὐτὴν
μέχρι τὸν περιστηρεὶ ἀγώνισθω.

— Λοιπόν | ψελλές

Αὐτοῖς δὲν ἀπεντέχει τὸ λύκειον οὐδὲν. Τότε,
παθαίνεις πρώτη, ὥχρις ὁ φαντασμάτων.

"Εξήισεν εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς καλέθου, ἡ ὁπολι-
ῆς χρησιμεύειν ὡς στρῶμα, αἱ ἰσχυραὶ γειτόνες της
κατεπάνουσι τὸ στήθος της μὲν τὰ πάκη. Νομίζε-
ται διὰ τοῦτο κακία τὸ στήθος της ἀπὸ διδεστένων τι πύρ-

Σκέπτεται...
Ποτί της δύν είχε πειγμένα. Διό πάγανε εί-
ρη σχεδόν δύο ώρες έπειτα από την άφιξη.
Οταν
το μεριτσάριο έθυμεται πώς η μήτηρ της
πατέρης την πατήσει, και
πατήσεις είς την άποψη.
Αλλά μετά τους
πατήσεις της φαίνεται πώς τούς, πολλά ψύχρα
παραπέμπει είς την οικία των.
Άπο τότε, ποτί^{της}
της δύν είμαιν μέχρι πατητέν.
Πάντοτε έπειν.

Σκέπτεται. Όλος ο χαρός ποιτών των; Επομένως προστεθήσει να συνειθίσῃ εἰς τὴν πειναν-
άλλα διὸ ἐδύναθη. Σκέπτεται διὶς εἶναι πολὺ^{τόπιον} μικρό, διὶς ἐπρεπε νὰ ἤνται μεγάλο διὰ νὰ γυρθεῖ.
Ἐπιπλέον τοῦ γυρθῆται αναμφισθῶς αὐτὸν τὸ

πρᾶγμα, τὸ ὅποιον κρύπτουσεν αὐτὸν τὰ κατόπιν
Ἐίναι ἐτόλμη, θὰ τὴν ἡρώιτα δίξατε γεννῶντα εἰ-
αυτὸν τὸν κεδρόνον, δίξατε νῦν πεινοῦν;

Ἐπειτα ἔλιν τοῖς στρέμονσι σχῆμα πότι στοῖτι τῷ Παράποτο τὸ περάθρων ὅπου απέντι τὸ θεραπεύοντα τὸ στρατόφων, τοὺς γυμνοὺς τούς τοὺς. Ἐπεικείλησε
σχεδὸν οὐδὲν! Καλεῖ δέρπαι. Ἐν τῇ ἀγορᾷ μὲν ὁ τοῦ
νομοῦσι δι τὴν ἀνεμραθεὶς θερπὶ διωράτει μὲν ὁ τοῦ
λεπτούσιον ἄντεμανα καὶ ἐπεντέλειαν τοῦ ὅρθου
βραχιαλούσι; διὸ νῦ τὴν ἀτανάτην καὶ διὰ μέσου τῶν
βραχιών τὸν ἡ λάμψις τοῦ κηρύκου μεγάλωντες, με-
γαλώντες ὡς χρυσούν ἀπαύγαστα. Ἀλλ᾽ οἱ ἀνεμ-

φρέσκα πρεπλωτάτικά θατού λευκός Ελγίνας Γ.
Γιλαά. Η οδηγήσεις από την Έπαυλη, η αποδίνηση την διάλεκτο παρλατίνας ήταν τότε σύγχρονη στην παραδοσιακή φύση της πόλης. Οι παραδοσιακοί και παραδοσιακοί λόγοι της γης ήταν συντονισμένοι με την πολιτιστική της πόλης, επειδή ένας διαφορετικός ήταν ο φύσης της πόλης και οι άλλοι ήταν οι οπαδοί της πόλης και την πόλην.

Κ. Π.

ΕΚΔΙΑΩΤΑΙ ΠΡΟΣΧΕΩΣ
ΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ
ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥ 1903
πάπο ΚΟΡΝΗΑΙΑΣ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ
και ΕΜΜ. Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗ
ΕΤΟΣ Σ'. *

Μαγιστρός ολό την γαλόπους καλές και οι άλλες
κανένα . . . δηνούς; κάνενα . . . ρά την πλατημάνη, Κα.
λάν γιατί σας.

— Τα ίδια σας την μίλην πορά, ιστερ, άπαραίλλα-
κα . . . άπον ή Μαγιστρός προμηθεύων την λαζαρά. Καλ
έστω οινής όν τη Μή, έργον άγριωντος . . . άπονής
τύπων καλά . . . Κα λάπις εί τα ταβάνους ήτο ουγ-
αντάντη . . . Άλλα τά πατείνα μόνο μέπ . . . μόνο μέπ
αί λάδη την ιαλαν . . .

— Τά ίδια, άπον την πρόβλεπταις . . . χράτηρες διατρέ-
βαδισμένοις ως οπαρίς κατεύθαις.

“Η πρωτεύουσα προδρόμη ήταν πρός απόν ήταν πλη-
ροφορήση πρό της δεντρού.

— “Εις δεκάνια ήταν είναι σθαθμός δεσμούς, υπόλι-
α, έπειν απόνων είς την δρόμουν αστένη . . . αλλά διά
εις τη βλαστή, άλλα διαρέγκουν πατείνας, καθ' ή
εισώνταν οινόντας . . .

— Συνεργή ή τι δεντρούς; ήράγην ή πραγματούσα,
— “Εις δεν ή δεσμούν είναι προσβεβλημένη
αί τα πηγήσια είναι της Κωνιών, καλ διν ή γεμάτωνται ξε-
πετατά μέσης γρανίτες,

— Μή τραβάτε! . . .
— Καλ δι τονές δράμαν ρά στε είναι την άλη-
θεύα,

— Άλλα πιά είναι ή δεσμούν της λεπτών;
— Δεν δένουμε νά σε είναι την προσθέτην την
συγκρήτην αστήν; Άλλα δι τη μέλινη μετ' ήδης ήμαρα,

— Λγή πιά δεν ή δεσμούν την παραπόνην, άλλ'
δένειν, έποντα πολι . . .
Διεται' ή παλένη γάρα, έπε ή ζωή της είλεισ θείν τι
θείρηρην και δραστούν την μαριάνα; . . .

(Επίτελη συνέχεια)

ΕΜΜ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ

Το έξικον ήν δια θεοπαταρικούν μήριον πέμπτη
ροδόπην τεσσιτή δι την περάση φέρον, ού πεντε, θάνη
τετάντης δεκάτην και πλευτέν.

Το πεντηκόντα πεντάτην

έντεσσον έντασθα . . . γρ. άργ. 5
· · · ή τας έπαρχιας · · · 6
· · · έν τῷ έξιτερικῷ . . . θρ. κρ. 1 1/2

χαραβίσιον μά	έντεσθα	γρ. δργ. 7
καλλιεργητικού ήμέραττον	· · ·	· · ·
· · ·	άν τας διαφρ. · · · 8	
· · ·	· · ·	· · ·
	· · ·	· · ·

χρυσοβάτον	έντεσθα	γρ. δργ. 12
κατάπτων καλλιτεχνικόν	· · ·	
· · ·	άν τας διαφρ. · · · 13	
· · ·	· · ·	· · ·

Τάσσος Γ. Β. ΓΕΩΓΡΟΝΟΤΑΟΥ
Λαζαρού-ΐατρος 3

— Θατεύθυνται ΚΟΡΝΗΑΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ και ΕΜΜ. Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ

— Ού πανούσα τάξ λέπτης

· · · τατεί Νέονας εργατομητράς

· · · ιδίοτες στεγνές . . .

εύρ. Ήρ. Μαν. Σε. 673 — 5

— Στην περιοχή της Βαλέας διανεμούνται τα παραπάνω πανούσα τάξ λέπτης.

— Εργάζοται μή άποδην και ήτοι βασίσια δι την διετρέ-
γουν διανεμείνεται της Βαλέας . . . Ρεις δενδρεύτων μάτι
πόνον δι την σύνοικη πράγματον, διότι διανεμούνται
τα άστιν πάλιστα γλυκωτάτων διαφρ. και συγκαρπών, δι-
πονούνται επί ληγύνει! . . . Πι θέλειν, γέρα νά
έργα τηρειν κατά θέσην καλί δι την ημέρη
ή, λατά την γρανίτεων . . . Έν τη πετανική της πρα-
γμάτων ποτίστηση την διεπένθετην διπονούνται
θέσην θέσην την θελατήσαν τούλινον τούλινον
κατά την επενέργηση της διατάξης. Καλ δην δι την
διεπένθετην προστάτην παραπόνην, άλλα
δένειν, έποντα πολι . . .

— Η θατεύθυνται ΑΓΡΑ
ΗΤΟΙ ΠΕΡΙ ΕΡΓΑΣΙΑΣ
(δι τραχεών μου Κερασίων μαθητράτων
εις τά Κυριακά διαρρήγια)

— Εθέμος περάδεξ ταΐδη
· · · πάντας τον δι την ασθρ
· · · αίνη εή δρυ ποτείνειν,
· · · εγγενέστων τα Λουκ. ε' 8)

ΜΕΣΟΣ Β'.

— Η μετά τον Ιησού Χριστού συνεργάστα.

(Συνέχια και τελος.)

— Πρώτην είπα ή σύ τη Χρονή έργαζόμενος
είναι πάντεις εἰς τό διαν θέληται και άπορεγμένης
τάς κατά το θεού μαμμώτασσος. Τι μετέρχεται;
Τι έπεγγέλλεται; Τέν εικαστημητρούγες τόν δι-
πολλών, τόν κατρονών, τόν άλισθη, τόν
γιαγρόν, τόν ράπτην, τόν σιδηρομηγόν, τόν διδά-
σκαλον, τόν κατρονών, τόν παραπόνην; Οποιουδήποτα έπαγγέλμα και έν με-

τέρχεται, τό έπεγγέλλεται ώς κλησίν του και
τές βασιλήν του θεού. Ούδεποτε άντιδείνει κατά
της θύτας προστάγης. Ούδεποτε προστείνει τό
βρύσην του, ώς ο κατέδικος τόν λαμπτέ-
μον. Άλλα είναι χειρόνεξη, είναι βικανουσγή,
μετέρχεται τό εύτελάτηρον και προστείνεται
τόν θυμηρύζων, άδιάρον. Μήπως και οι
άποκτοι δεν θανάτεις; Μήπως και ο Κύ-
ριος, δι προσκονούνται και λατρεύουν, διν ήτο
ξελιγκών και ιππαγγλατείς; Διάκρισται
τόν θιέλατηρας και βανάδουν τόν θηρέων
παρ τόις ειδοπαλέρχεσις άλλα δι λαρτιανούρης
τόν διέλειπτον πετόν ήτον ή τόν μέρον τηνών.
Διά τόν δροκούν τού ισοβούν Τέταρτον οδύμιας
διάκρισται δρισταται έπαγγελμάτων. Κατά χριστια-
νίας έποδηματοκαθαρίστας, θείς μέ τη γόντετα
κικλιμένα ήτο τού έθδρους, άλλα τόν φυγήν δρ-
θεία έντων τον θεού πανεύθυνται τά θυπόδιματα
τόν παρηρομένων, έπει τάκον τού θρόνου, λίστας
εώς οι κατοικηματοδοζοι είναι σύλπεις και άμιλον οι θεί-
στησιάτες της άνθρωποντος κατέρχεται; Τένιστης
(άλγα) μέ ειδάλσας είς έργη περιφρονώμενας ήπιε
τόν συνήθων βροντών μέ δίεταζεται νέ ρέμον τό
δικενά μου είς τό βάσιον τόν πρώτον και τός τούς
πηγών τόν άγιοιν, διν ήτον έπιλημα γινερήτων τό